

Posadil jsem se na posteli. Ne, pokud mohu posoudit, spíš jsem vyletěl. Co to proboha bylo? Nic, nebylo to nic. No právě. Vůbec nic. Prázdnota. Normálně bych se zašklebil při dětské vzpomínce na Bastiena a Nekonečný příběh. Jenže tohle bylo pravdivé. Tedy zdálo se mi to. Temný prostor zhruba metr na metr a já - nebo to, co ze mě zbylo - v něm. A jinak nic, vůbec nic. Žádný zvuk, vjem, pocit jakékoliv další existence. Skoro jsem si byl jistý, že tohle je to NIC, takhle vypadá absolutní prázdnota, takhle bolí. Strašný pocit. Zareagovalo tak mé tělo nebo mozek na něco, co nezvládlo a probudilo mě? Zástava dechu, srdce, byť na krátkou chvíli? Nevím, možná. Nic to na věci ale nemění. Je prokázáno, že člověk v absolutním tichu může slyšet svůj dech a tlukot srdce o několika málo decibelech. V takovém tichu ovšem nevydrží víc jak pár minut. Rekord je údajně asi tři čtvrtě hodiny. Dostavují se halucinace, mozek zoufale hledá zvukové vjemy. I kdyby sen byl jen snem, prázdnota je - jak to říct - odporná, šílená.